

VÁCLAV BEŠŤÁK
VRAŽDY
PODLE
DA VINCIHO

VRAŽDY PODLE
DA VINCIHO

Václav Bešťák

1.

Řítil se z kopce od zříceniny hradu Radyně. Silnice stále klesala a kolo nabíralo závratnou rychlost, jako kdyby nemělo vůbec brzdy. V plné rychlosti vybral prudkou zatáčku. Na první pohled se mohlo zdát, že bravurně, ale podle toho, jak se vzápětí sotva udržel v sedle, se dalo usuzovat spíš na štěstí.

Že není žádným velkým cyklistou, se ale dalo poznat i jinak. Jeho kolo drželo pohromadě spíš zázrakem a na hlavě měl místo přilby kapuci. Takovou, jakou mladíci ve věku pomalu a nesměle se rodící dospělosti okázale dávají najevo svému okolí, jak málo jim na něm záleží, protože mají vlastní svět.

Mladík měl ale tenhle věk už zcela jistě za sebou, takže se kapuce v krásném slunečném dnu dala připisovat buď zastydlé pubertě, nebo prostě jen mladý muž nechtěl být poznán náhodným kolemjdoucím. Řítil se z kopce a spolu s omamnou rychlostí v něm stoupal ještě omamnější zvrácený pocit hrdosti na to, co před chvílí vykonal.

Mladík na rozpadajícím se kole byl totiž vrah.

2.

Byl dubnový den jako vymalovaný. Sluníčko od rána na obloze nezahlédlo ani mráček, a tak se na všechny dole usmívalo svými nejhřejivějšími paprsky, které mělo po dlouhé zimě v zásobě. Lehký vánek, který si pohrával s větvemi stromů, spíš osvěžoval než chladil, vzduch voněl rychle se prohřívající, ale stále ještě vlhrou zemí. Ze zříceniny hradu Radyně byl kouzelný rozhled, kterému přirozeně dominovala blízka Plzeň, ale také zámek Kozel a především probouzející se příroda.

Toho všeho si na první pohled užíval muž ležící v pomalu se blížícím večeru pod zříceninou. Ruce měl volně rozložené v čerstvé zelené trávě, nohy přehozené nedbale jednu přes druhou. Zřejmě si nepřál být nikým a ničím rušen, protože na zvonění mobilu v kapse batohu ležícího nedaleko vůbec nereagoval.

Na druhý pohled ale bystrému pozorovateli neuniklo, že několik věcí není tak docela v pořádku. Výhled v těchto místech již před lety zarostly mohutné stromy. Aby uviděl do kraje, musel by člověk popojít výš, alespoň k hradebním zdem, nebo ještě lépe vylézt po schodech do zachované hradní věže.

Především ale byla nehybná postava kromě jakéhosi kusu zmuchlaného hadru, milosrdně kryjícího její nejintimnější partie, docela nahá. Nepřirozeně bledá barva kůže ale neměla s nedostatečným oblečením a chladem nic společného, protože život z těla neznámého už dávno vyprchal. A hluboká rána, na které už

stačila zaschnout krev, zcela jasně ukazovala, že muž rozhodně nezemřel leknutím.

3.

Cyklista supící na kole od Starého Plzeňce směrem ke zřícenině nebyl mladíkovi v kapuci podobný ani trochu. A zdaleka nešlo jen o zhruba dvacet let a minimálně dvacet kilogramů navíc.

Jeho černožluté kolo s netradičně profilovaným rámem mělo veškeré technické náležitosti vyžadované zákonem a ještě pár doplňků navíc. Na sobě měl muž cyklistické kalhoty s návleky až ke kotníkům, černý dres se žlutými prvky téměř ladil s barvou kola a cyklistických rukavic s potítky. Naopak se vůbec nehodil k červené nepromokavé bundě, v teplém počasí rozepnuté a lehce rozevřáté jízdou. Na hlavě pochopitelně nechyběla předpisově utažená cyklistická helma s výrazným stínítkem.

Ani tohle poměrně profesionální vybavení ale zřejmě nepomohlo při šlapání do kopce, který se zdál stále prudší. Muž hlasitě oddechoval, z tváře zarputile hledící přes oblíbená růžová skla brýlí kamsi pod sebe k vozovce mu tekla pot v celých potůčcích.

V duchu si muž dost nevybíravě nadával. Po zimě seděl na kole teprve podruhé, a i když poměrně pravidelně udržoval kondičku šlapáním na orbitreku, který si na podzim koupil, vybrat si tak brzy za cíl nejvyšší kopec v okolí se ukázalo jako dost odvážné.

Muže udržovala v jeho odhodlání především představa sjezdu směrem na Losinou, ve kterém si nohy odpočinou a plíce popadnou dech. Přesto když se dostal na vrchol kopce, na chvíli zaváhal, ale pak sebemrškačsky odbočil z hlavní silnice doprava po úzké cestě vedoucí

až na parkoviště pod zříceninou.

„Na Šumavě budou horší kopce,“ snažil se sám před sebou tohle nesmyslné počínání zdůvodnit.

Naštěstí cesta k horské prémii, na které silnice končila, takže bylo nutné vrátit se stejnou cestou na rozcestí a pokračovat v původním směru, měřila jen několik stovek metrů. Cyklista v duchu přemýšlel, jestli bude mít v tomhle ročním období otevřeno občerstvení na parkovišti. Vidina piva, pochopitelně nealkoholického, protože muž byl dbalý zákonů, mu dodala síly.

Za poslední pravotočivou zatáčkou ho ale na okraji parkoviště zastavila policejní páska natažená přes cestu. Přestože cyklista u ní ukázněně zastavil, namířil si to k němu mladý příslušník policie.

„Dál nemůžete!“ upozornil ho zbytečně ostře.

„Vidím,“ přikývl muž na kole. „Co se stalo?“

„Probíhá tu policejní vyšetřování.“

„Čeho?“ nedal se odbýt cyklista.

„Do toho vám nic není.“

„To je pravda.“ konstatoval muž a policista se nemohl zbavit dojmu, že to znělo náramně spokojeně. „Chtěl bych si jen dát jedno pivo, kolo můžu provést lesem, abych nepodlézal pásku.“

„Co že byste chtěl?!“ nedokázal takové drzosti uvěřit policista,

„Dát si pivo,“ zopakoval mírně muž na kole.

„Už jsem vám říkal, že tady probíhá policejní vyšetřování!“

„Chápu. Ale stánek je na kraji lesa, kdybych to obešel mezi stromy, vůbec se na parkoviště nedostanu. A protože stánek je evidentně dost daleko od těla...“

Mozkové závity mladého policisty se roztočily do nejvyšších možných obrátek a ruka mu mimoděk sjela k pouzdru s pistolí.

„Jak víte, že je tu nějaké tělo?“

Cyklista se útrpně podíval na pohřební auto stojící uprostřed parkoviště.

„Tak jsem si to tak nějak vydedukoval.“

„Tak vydedukoval... Ukažte mi občanku!“

„Nemám,“ pokrčil rameny bezstarostně cyklista.

„Jak – nemám?“ naježil se ještě víc policista a ruka se mu zase o kousek posunula k pistoli.

Muž na kole si povzdechl.

„Jsou věci mezi nebem a zemí... Svému osudu asi člověk neunikne.“

Víc policistu zmást nemohl.

„Cože?“

„Chtěl jsem tím říct,“ pronesl rezignovaně cyklista, „že si teď sáhnu do kapsy pro průkaz a byl bych nerad, kdybyste mě přitom zastřelil. Jsem kapitán Borecký z kriminálky.“

4.

Asi šedesátiletý muž s krátce střiženými prošedivělými vlasy a stejně pečlivě upravenými a stejně stříbrně prokvetlými vousy zavrtěl hlavou. Nevěřicně se podíval na displej mobilu. Neutrální hlas v telefonu mu právě oznámil, že volaný účastník je momentálně nedostupný. Přestože upřený pohled trval hezkou chvíli, bližší vysvětlení přístroj pochopitelně nenabídnul.

Odpoledne nikdo na druhé straně nezvedal telefon, teď už tedy číslo bylo dokonce vypnuté. Napadlo ho přirozeně, že se volanému jen vybila baterie. Nebyl důvod hledat složitější vysvětlení nebo dokonce problém. Jenže přístroj, o jehož existenci nevěděli ani jeho nejbližší, sloužil svému majiteli právě jen ke komunikaci s číslem, které momentálně bylo nedostupné. Proto telefon raději také vypnul. A protože zřejmě příliš četl špionážní romány, po krátkém zaváhání raději dokonce vyndal sim kartu.

Sedl si k počítači a ještě jednou si prohlížel internetové stránky, od kterých před chvílí vstal. Snad podesáté nevěřicně zavrtěl hlavou. To, co viděl, prostě nechápal. Navíc jediný člověk, který mu to mohl vysvětlit, jednoduše nebyl k sehnání.

Znovu vstal. Pohlédl na vypnutý mobil, ale pak mávl rukou a přešel ke skříňce. Na její horní desce stál jakýsi panáček ve fraku a cylindru, který se jen stěží jednou rukou přidržel pouliční lampy. Odemkl skříňku a otevřel výklopná dvířka. Objevil se před ním dobře zásobený bar s uznávanými značkami tvrdého alkoholu i vína,

několika sadami skleniček pro nejrůznější druhy nápojů a také dvěma sáčky slaných brambůrků.

S otevřením baru ožil panáček na horní desce skříňky. Zároveň s lampou, které se přidržoval, se začal otáčet dokola, zatímco lampa v pravidelných intervalech střídala bílé a červené světlo.

Muž pravděpodobně tenhle výjev dobře znal, protože mu nevěnoval ani nejkratší pohled. Přehlédl zásoby alkoholu. Měl sice chuť na slivovici, ale ta se chladila v mrazáku lednice v sousední místnosti. Tam se mu prostě nechtělo chodit. Po dalším zaváhání si nalil pořádnou porci značkového francouzského koňaku a na jediný zátah ho do sebe obrátil, jako by se jednalo o nejobyčejnější rum.

Pak znovu nechápavě zavrtěl hlavou.

5.

Václav Borecký uklidil kolo, a protože byl propocený od ponožek až po šátek pod přilbou, zamířil rovnou do sprchy. Důkladně spláchl pot i část únavy a vydal se do kuchyně. Původně se chystal sáhnout po gulášku od neděle. Zkušenost s kily, která přes zimu nabral, byla ale příliš čerstvá. Rozhodl se proto udělat si k večeři jen šopský salát. Jestli je opravdu dietní sníst navečer půl kila rajčat, velkou okurku a hlavně pořádný kus tučného balkánského sýra, to raději neřešil.

Už delší dobu si chtěl pustit poslední filmové zpracování Fantoma opery. Viděl ho sice už dvakrát, ale od Vánoc byl majitelem poměrně kvalitního domácího kina, které slibovalo dát krásným muzikálovým melodiím úplně jinou kvalitu.

V obývacím pokoji jeho pohled padl na skupinu rostlin u okna. Byl nadšeným zahradníkem, ale poslední dobou měl nějak podezřele málo času na opravdu poctivé zalévání, takže druhy citlivější na nepravidelnou zálivku trpěly. Nakoupil proto speciální květináče, měřáky, obaly a keramzit a ve volných chvílích vybrané rostliny přesazoval. Konečně si tak mohl dovolit koupit třeba cykas, který by bez hydroponie nepřežil hlavně jeho pravidelnou čtrnáctidenní dovolenou na Šumavě.

Právě tuhle majestátně vypadající rostlinu si teď Borecký nespokojeně prohlížel. V květinářství mu ji prodali se slevou kvůli jednomu žloutnoucímu listu, ke kterému údajně přišla ve výloze na příliš prudkém sluníčku. Cykas ale vesele žloutl dál a nezdálo se, že by

se ho ještě podařilo zachránit. Právě přemýšlel, jestli ho v květinářství napálili, nebo byl cykas prostě už velký na přesazení z půdy do hydroponie, když zazvonil telefon.

Borecký se po něm nespokojeně otočil, pak stejně otráveně pohlédl znovu na rostlinu. Volnou rukou zvedl mobil ze stolu a zmáčkl příslušné tlačítko.

„Poslouchám... Samozřejmě že rušíš, ale co mám s tebou dělat...?“

Jak Borecký poslouchal osobu na druhém konci, jeho obličej nabýval výrazu umíněného dítěte.

„Nejdu!..... No prostě zítra nikam nejdu. Jak jistě víš, vloni jsem neměl prakticky žádnou dovolenou... Co tím chceš říct, že za svoje dovolené si můžou kapitáni kriminálky sami?“

Člověk, se kterým Borecký mluvil, zřejmě pochopil, že tudy cesta nevede, a přešel na jinou taktiku. Z výrazu Boreckého obličje se dalo usoudit, že změna zabrala, ale možná byl jen příliš slušně vychovaný a svědomitý.

„Já vím, ale tu dovolenou mi přece sami nařídili, tak proč mám teď přebírat nějakou vraždu?“

Chvíli poslouchal. Pak se mu na tváři mihl krátký pobavený úsměv, který ovšem rychle zmizel.

„Ale houby, to se mi prostě Viktor mstí za ty cíle a prostředky.“

Bez rozloučení a bez příslibu, že se zítra dostaví, ukončil hovor. Posadil se do obývacího pokoje, salát postavil před sebe a pustil si film, na který se tak těšil. Předem ale věděl, že dneska si ho moc neužije. A tak alespoň trucovitě spořádal celou mísu salátu.

6.

Asi pětáctyřicetiletý muž si netrpělivě posunul trochu staromódní brýle s kostěnou obroučkou zpátky ke kořenu nosu, odkud co chvíli sklouzly natolik, až to už už vypadalo, že tentokrát svému majiteli musejí spadnout. Ten byl ovšem připraven a vždycky znovu je na poslední chvíli navyklým pohybem zastavil v rozletu.

„Vyčítáš Bratrstvu přehnanou opatrnost... Opravdu si myslíš, že na pravdu, kterou kopí ukrývá, je už lidstvo připraveno?“

Mladík sotva třicetiletý, s vlasy střiženými do tvaru jakési podivné helmy, se ušklíbl.

„Na takovou pravdu přece nebude lidstvo připraveno nikdy!“

Debata, která mezi těmi dvěma už nějakou chvíli probíhala, byla hodně vášnivá, ovšem pouze z jedné strany. Starší z mužů si zachovával klid a odstup a se svým odpůrcem jednal tak trochu jako s malým umíněným dítětem. Dával si ale velmi dobrý pozor na to, aby si toho jeho protějšek nevšiml.

„Vidíš, sám pochybuješ, jestli bude vůbec někdy možné lidem říct celou pravdu. Kopí je velmi mocná zbraň. A tajemství, které chrání, je ještě mocnější. Vzpomeň si, na co chtěl kopí použít jeho poslední oficiální vlastník.“

„Hitler? To byl ale fanatik a blázen!“

„Tím si nejsem tak docela jistý,“ usmál se klidně starší z mužů. „Ale dejme tomu, že minimálně na konci svého života to blázen byl. Jenže nebyl a není jediný, bohužel. Máš pocit, že jich po světě pobíhá málo?“

Podívej se, kdo stojí v čele řady mocných států. Navíc člověk inteligentní, ale bez morálky, by mohl kopí zneužít ještě hůř.“

„Takže podle tebe je hlavním úkolem Bratrstva nedopustit, aby se kopí nedostalo do nepravých rukou. Ale není to zoufale málo? Jen se rozhlédni kolem sebe, co se s tímhle světem děje. Co jsou lidi ochotni udělat pro lepší auto nebo větší dům. Nebo proto, aby dostala za pravdu jejich představa Boha.“

„Přitom Bůh při pohledu na tenhle svět odvrátil tvář,“ zadeklamoval tak trochu teatrálně muž v brýlích.

Jeho společníkovi to zřejmě tak moc teatrální nepřipadalo. „Boha lidem ukradla církev, když je přesvědčila, že jenom ona je cestou k němu a ke spasení!“

Mladík byl natolik rozhořčený, že nemělo cenu jej přerušovat. Jeho oponent to ani neměl v úmyslu a nechal ho pokračovat.

„Vůbec nevadí, že pravdu o tajemství skrytém v kopí lidi možná nikdy nebudou připraveni slyšet. Naopak. Majetek není tím, o co by lidé v pozemském životě měli usilovat. A život věčný může dát jen Bůh. Ale samo kopí, i bez tajemství, které skrývá, je přece důkazem prolhanosti církve. Dokazuje, že je vystavěná na lži. Proč nedá Bratrstvo lidem tuhle pravdu?“

Protože to byla přímá otázka, staršímu muži nezbylo nic jiného, než reagovat.

„Sám jsi to přece řekl. Už dva tisíce let je pro lidi církev ztělesněním Boha na zemi.“

„Takové rouhání,“ skoro si odplivl mladík.

„Jistě, je to lež. Ale dva tisíce let stará lež. Po takové době budeš

lidi těžko přesvědčovat o tom, že něco, čemu upřímně věří, co je pro mnohé z nich smyslem života, není nic jiného než nástroj, jak z nich udělat poslušné ovce. Kdo ti uvěří?“

Být neochvějně přesvědčen o svém názoru patří k darům mládí, a tak rozhořčený zastánce pravdy znejistěl jen nepatrně. „Vždyť přece kopí je jasný důkaz!“

„Jasný pro toho, kdo chce poslouchat. Ale toho, kdo pravdu znát nechce, poslouchat nedonutíš, i kdybys ho na tu pravdu nechal sáhnout.“

„Takže podle tebe se nedá dělat nic!“ obrátil se mladíkův hněv proti oponentovi v diskuzi.

„Dá. Jenže lidi musejí najít cestu k pravdě sami. Třeba po malých krůčcích. A Bratrstvo jim může jen opatrně a hlavně nenápadně ukazovat cestu. Pokud lidi pochopí, že je někam vedeme, budou si myslet, že jen chceme nahradit církev a sami jim určovat, co mají dělat.“

Byl to argument natolik logický a silný, že dovedl debatu k patu. Mladík rozhodně nebyl přesvědčen, ale také ho nenapadla žádná dostatečně razantní a logická odpověď. Proto smířlivě přikývl.

Konec diskuze starší z mužů přivítal. S dobře skrytým ulehčením si znovu posunul padající brýle.

7.

„Na tom případě není normálního vůbec nic,“ pronesl skoro spokojeně nadporučík Šimek.

Kapitán Borecký, vytržen hrubě a neuctivě ze své dovolené, se zřejmě rozhodl, že už ho žádné špatné zprávy nepřekvapí.

„Prosím tě, a můžeš mi říct, kdy my jsme naposled měli normální případ?“

Všiml si, že Jitka Grosmanová, jinak poručík kriminální policie a třetí do už sehrané vyšetřovací party, se chystá nesouhlasit, na což po ránu neměl zrovna náladu. Spíš proto, než ze skutečné zvědavosti, se zeptal: „Takže co je na něm nenormálního tentokrát? Našla se mrtvola v sejfu otevřeném vysloužilým kasařem nebo se zase vraždilo v blázinci?“

„Na hradě,“ konstatovala suše Grosmanová. A protože se jí přece jen maličko dotklo, že jí nadřizený skočil do řeči dřív, než vůbec mohla začít, s jistou dávkou zlomyslnosti si počkala na jeho reakci.

Přes odhodlání nenechat se ničím zaskočit Boreckého místo činu lehce nadzdvihlo ze židle.

„Co prosím?“

„Přesněji řečeno na zřícenině, protože Radyni do hradu už přece jen něco chybí,“ upřesnila Grosmanová.

„Daleko podivnější je ale poloha těla,“ přidal se Šimek. „Ale tu konec konců znáte, byl jste se tam přece včera podívat.“

„Byl jsem se projet na kole jako už mockrát. Já přece nemůžu za

to, že kam se hnu, rojí se mrtvoly,“ pokrčil rameny skoro zoufale Borecký.

„Jistá doktorka psychiatrie, mimochodem velmi pohledná, by byla náramně spokojená, jak jí její diagnóza vychází,“ konstatoval zlomyslně Šimek.

„Tak já ti zase řeknu tvoji diagnózu,“ sekl po něm Borecký. „Jestli z tebe ještě jednou vypadne taková moudrost, pošlu tě k dopravníkům a budeš někde na křižovatce dělat větrnej mlejn, jasný?“

Chvilku bylo ticho. Borecký vypadal, jako by si vzpomněl na něco příjemného a smutného zároveň. Pak se smířlivě usmál.

„Já vím, měla pravdu.“ Všiml si, že se Šimek chystá promluvit, a předešel ho. „Což ovšem neznamená, že na svého nadřízeného můžeš být drzý!“

Grosmanová, která často v podobných drobných přátelských přestřelkách fungovala jako ten nejrozumnější, se rozhodla vrátit řeč k případu.

„A co na tu polohu těla říkáte?“

„Nic, protože jsem žádné tělo neviděl.“

Když zaregistroval nechápatý výraz u obou svých podřízených najednou, což se mu nestávalo právě často, dodal Borecký: „Proboha, mám dovolenou...“

Zarazil se a pak se s otráveným výrazem opravil: „Přesněji řečeno ještě včera jsem ji měl. Prostě byl jsem se projet na kole, narazil jsem na policejní pásku a ten aktivní trouba v uniformě mě chtěl legitimovat. Takže jsem se jen představil, a když jsem viděl, že to kluci na místě mají pod kontrolou, otočil jsem se a jel zase pryč. Neviděl

jsem důvod se jim do toho míchat a nevidím ho ani teď.“

„My jsme mysleli, že nám ten případ dali, protože jste byl na místě a okolnosti už znáte,“ podivil se Šimek.

„Ale kdepak. Ten případ mi Viktor dal, aby se mi pomstil za ty cíle a prostředky.“

„Za co?“ podivila se tentokrát Grosmanová.

„Ty jsi vlastně nebyla na poslední poradě,“ ožil Šimek. „Náš nový nejvyšší držel přednášku o tom, co udělat pro vyšší objasněnost. A chtěl po nás, abychom do příští porady každý vymyslel aspoň jeden prostředek, kterým toho dosáhnout.“

„To teď budeme dostávat domácí úkoly?“ zeptala se skoro klidně Grosmanová, ale v očích se jí nebezpečně zablýsklo.

„Počkej, o to teď vůbec nejde. On totiž Polesný vzápětí prohlásil, že jedním z takových prostředků by mohlo být, aby každá skupina uzavřela týdně aspoň jeden případ. A zatímco ostatní začali remcat...“

„Což si dokážu docela dobře představit,“ usklíbila se Grosmanová.

„No prostě náš přímý nadřízený,“ střelil Šimek očima po Boreckém, „jen tak naprosto v klidu pronesl, že to by tedy prostředek být nemohl. Polesný kupodivu nevybouchl, což jsem ocenil. Připomínal totiž přetopený kotel a pára mu šla i z uší. Ale ovládl se a zeptal se, proč ne. No a na to...“

„No a na to jsem mu řekl, že uzavřít jeden případ týdně je cíl stejně jako vyšší objasněnost a že si plete prostředky a cíle,“ doplnil Borecký.

Grosmanová jen stěží zadržovala smích.

„Co vám na to řekl?“

„Nic. Přešel k dalšímu bodu porady. Ale jak je vidět, nezapomněl.“

„Vy dva se nemáte moc rádi, že,“ využil Boreckého slabší chvílky Šimek. „Přitom jste spolu studovali na policejní škole.“

„Werich tomu říkal mindervertigkeinkomplex... Už předtím jsme spolu totiž byli dva roky na vysoké,“ doplnil Borecký.

„Jak – dva roky,“ podivil se Šimek.

„Pak Viktor ze školy odešel, protože mu chyběla polovina zkoušek. Prostě to nedal.“

„A potkali jste se na policejní škole, což mu asi nebylo moc příjemné.“

„Ale kdepak, on je totiž dost splachovací, což je pro kariéru v kterémkoliv oboru dost užitečná vlastnost. Hlásil se ke mně jako k nejlepšímu kamarádovi. Jenže pak prolezl jen s pomocí docela okaté protekce, a to už se tolik nekamarádil. Po škole ho konexe vykoply na ministerstvo a já šel do praxe.“

„A teď u nás zavádí moderní metody pochycené v ministerských kancelářích a žere ho, že mu to nebaštíte.“

Borecký se ošil, debata mu nebyla příjemná.

„Co kdybychom se konečně vrátili k případu? Ukažte mi fotky toho těla, ať vím, co na něm bylo tak zvláštní.“

Šimek začal prohrabávat složku před sebou.

„Zvláštní bylo to, že tělo bylo svlečené do naha a naaranžováno stejně jako v Šifře mistra Leonarda.“

„Cože?“ vyjevil se během chvíle už podruhé Borecký. „Chceš říct, že nám tady řadí nějaký náboženský fanatik?“

„Nebo taky někdo, kdo moc čte dobrodružnou literaturu a pak si ji plete s realitou,“ podotkla Grosmanová.

Šimek podal Boreckému fotografie. Ten je chvíli prohlížel a stále víc kroutil hlavou.

„Tedy ne že by to nebyla síla, ale Vitruviova figura to podle mě není.“

„Jak to že ne?“

„Tak především da Vinci ji namaloval úplně nahou, zatímco tenhle muž má něco jako bederní roušku. Ale hlavně – ruce sice celkem odpovídají, ale nohy nemá široce roztažené. Naopak jsou chodidly jakoby přes sebe. Mně osobně to spíš připomíná...“

„Co?“ zeptali se prakticky zároveň Šimek i Grosmanová.

„Ukřižovaného Krista.“

8.

Mladík s kapucí na hlavě seděl v poslední lavici chrámu svatého Bartoloměje. Do kostela jinak nechodil, protože pro něj představoval všechno špatné, co mu vadilo na církvi. A ten na plzeňském hlavním náměstí mu byl trnem v oku obzvláště, zejména v posledních letech.

Když po revoluci vznikla Plzeňská diecéze, stala se z farního kostela rovnou katedrálou. Pyšně se vypínající nejvyšší kostelní věž v celých Čechách získala nedávno zpět své zvony. Jejich vyzvánění mělo být slyšet na kilometry daleko, snad aby přehlušilo hlas Boží. Vždyť podle církve mohou s Bohem lidé rozmlouvat právě jen jejím prostřednictvím. Jako kdyby skutečná víra potřebovala prostředníka. Smutným symbolem toho, jak moc slepí a hluší jsou dnes prostí věřící, byla skutečnost, že právě obyčejní lidé se významně podíleli na sbírce, která odlití zvonů v Holandsku umožnila.

Pohrdlivě se rozhlížel po hlavní lodi kostela. Monumentálně působící křížová klenba, barevná vitrážová okna a bohatá výzdoba opravdu působily na člověka mohutným dojmem a připomínaly mu, jak malý každý z nás je. „Jenže nicotný proti Bohu, ne proti církvi,“ připomněl si v duchu.

Asi není náhodou, že nejzdobnější a nejvzácnější památky v kostele nikdy nenajdete v jeho lodi, kde sedají obyčejní věřící, ale vždy v presbytáři, určenému kněžím. Stejně tady – známá opuková plastika Plzeňské Madony zdobila střed hlavního oltáře. Ale kam přitom denně míří stovky lidí? K hlavičce andělíčka na mříži

venkovního oltáře. K němu s prosbou o ochranu či pomoc utíkají i mnozí ateisté. Na co pak pýcha a sláva chrámů, když člověku k pokorné prosbě stačí docela nepatrná připomínka bezejmenného andělíčka pod širým nebem?

Přesto všechno dnes mladík do kostela zašel. Chtěl si připomenout, proti čemu bojuje. Potřeboval si srovnat myšlenky. To, co se včera stalo, změnilo všechno. Zabil jednou už dřív, ale to byla vlastně nešťastná náhoda, toho muže chtěl jen zastrašit. Včera poprvé zabil promyšleně, podle pečlivě připraveného plánu. A byl to jeho vlastní plán. Mistr mu jen uložil, aby odstranil nedávného spojence, který začal být nebezpečný. Všechny detaily ovšem nechal na něm.

Už dřív o sobě věděl, že je předurčen k něčemu docela mimořádnému. Cítil, že si ho Bůh zvolil, aby vykonal velké věci. Teprve setkání s Bratrstvem a Mistrem mu však dalo pochopit, k jakému cíli má vést jeho další život.

Nebyl slepým vyznavačem učení Bratrstva, dokonce v hloubi duše s některými principy nesouhlasil. Tím, co ho k Bratrstvu poutalo, byl jeho cíl. Zbavit svět falešného proroka a všech, kteří v jeho jménu dělají z díla Božího prostředek pro udržování vlastního vlivu a moci. Těch, kdo místo spásy lidstva hledí jen na svůj osobní prospěch a požitky. Lidí nemajících s těmi, kteří skutečně chtějí sloužit Bohu, pranic společného.

Včera tedy ve jménu Božím poprvé zabil. Necítil žádné výčitky. Člověk, který se tvářil, že je jejich spojencem a přítelem, chtěl vše prozradit a ohrozil tak poslání, které si mladík vytkl. Poslání, na jehož konci budou miliony lidí vyvedeny z temnoty tisíciletého bludu a

uvidí konečně pravou tvář Boží, kterou jim nebudou clonit do nebe se pyšně vypínající zlatené věže kostelů. Uslyší hlas Boží, který nepřehluší vyzvánění zvonů.

Den, kdy se Bůh vrátí na tento svět, se blíží, to věděl jistě. Do té doby ale zbývá ještě mnoho práce. Oběť, ji ž včera přinesl, byla jen prvním krokem, který už brzy budou následovat další, ještě mnohem slavnější.

A s touhle myšlenkou se vrah ještě jednou pohrdavě rozhlédl po vnitřku chrámu a s lehkou duší vyšel ven do denního světla.

9.

Po Boreckého poslední větě nastalo rozpačité ticho. První ho přerušil Šimek.

„No jo, ale to jsme se od náboženských fanatiků moc daleko nedostali.“

„Počkej, neblázni,“ brzdil ho Borecký. „Zaprvé jsem jen říkal, že mi ta poloha spíš než Vitruviovu figuru připomíná Ježíše, pachatel to tak vůbec nemusel myslet. Buď v poloze těla není žádná symbolika a je to jenom náhoda...“

„Není,“ přerušila svého šéfa poněkud neuctivě Grosmanová.

Borecký věděl, že jeho mladá kolegyně nemluví většinou do větru.

„Jak to můžeš říct tak jistě?“

„Ona totiž poloha těla nebyla na celém případě to nejdivnější,“ pronesla schválně trochu záhadně Grosmanová. V jejím hlase byla převaha někoho, kdo zná informace, o kterých jeho protějšek nemá ani ponětí.

Borecký se pro jistotu ještě jednou podíval na fotografie.

„Tohle není to nejdivnější? To by mě tedy zajímalo, co tam máte dál.“

Šimek mezitím vstal od stolu a přešel ke skříni. Vytáhl z ní cosi jako pouzdro na diplom. Opatrně, skoro obřadně z něj vyňal cosi, co připomínalo svitek papíru.

„Dál by tady byl jeden středověký pergamen s nápisem tajemnou řečí.“

„Tedy přesněji řečí, kterou nepoznal nikdo, kdo zatím ten svitek viděl,“ upřesnila podstatně přízemnějším tónem Grosmanová. „Což zatím nebyl žádný odborník,“ dodala trochu zlomyslně s významným pohledem směrem k Šimkovi.

Ten se nehádal.

„No a co, nemůžu být odborník na všechno, ne?“

Předal svitek Boreckému.

„Zato vy byste mohl být. Na obranu Polesného dodávám, že možná tohle při přidělování případu hrálo taky roli.“

Borecký svitek opatrně rozvinul. Zatímco ho začal důkladně studovat, zeptal se: „Kde se to proboha našlo?“

„Přímo pod tělem,“ odpověděl Šimek. „Na fotkách to není vidět, bylo pod ním schované opravdu důkladně. Našli to, až když tělem pohnuli.“

Znovu nastalo ticho, tentokrát o poznání delší, než před chvilkou. Borecký prohlížel pergamen a Šimek s Grosmanovou ho napjatě pozorovali. Asi po třech minutách Borecký zavrtěl hlavou.

„Tomu nerozumím.“

Ve tvářích jeho podřízených se objevil maličko zklamaný výraz.

„My jsme samozřejmě počítali s tím, že se to bude muset poslat někam dešifrovat, máme to domluvené s...“

„To snad ani nebude třeba,“ přerušil Šimka Borecký. „Ten pergamen je napsaný ve staroslověně.“

10.

Dívka byla nervózní a popocházela po asfaltové cestičce mezi starými stromy sem a tam, přestože park svou rozlohou nabízel rozhodně delší procházku. Ona si ale potřebovala uspořádat myšlenky a nepřála si být rušena ostatními pacienty. Park, ve kterém se procházela, totiž patřil psychiatrické léčebně a ve slunném jarním dnu byl opravdu hojně zaplněn. Místo, kde nervózně přecházela, skýtalo alespoň jakési soukromí, což bylo zapláceno jeho poněkud morbidní polohou u plotu přímo za márnicí.

Dívka, která rozhodně nebyla příliš štíhlá, snad už podesáté vytáhla z kapsy bundy několikrát přeložené noviny. Zkusila si sednout na zem, ale půda byla po zimě přece jen ještě studená a vlhká. Opřela se tedy zády o rozpraskanou kůru starého stromu, sklopila hlavu zdobenou málo povedenými dredy k novinám a ještě jednou si přečetla článek, který znala už nazpaměť.

Znovu a znovu si dávala dohromady informace z článku s tím, co nedávno zjistila pouhou shodou okolností a co jí přiznal její bývalý přítel, když na něj uhodila. Všechno dohromady dávalo jediný možný smysl a dívce z něj bylo najednou moc smutno.

Bylo to zvláštní. Před několika týdny se ocitla v tomhle na pohled útulném, ale jinak naprosto nehostinném a nepřátelském prostředí, jen o něco později přišla o svého přítele, ale teprve teď jí bylo opravdu úzko.

Věděla, že některé věci prostě nejde vzít zpátky. Nejde je ani

napravit. Je nutné s nimi žít dál. Možná je dokonce využít ve svůj prospěch, jakkoliv cynické se to může zdát. Pořád lepší, než se jimi nechat pohltit a utopit se v lítosti.

Chápala velmi dobře, že to, co se chystá udělat, může být hodně nebezpečné. Ale její život jakoby uvízl v jedné zátočině meandru, kterým protékal, zatímco všechno to, na čem jí opravdu záleželo, plynulo dál a dál, až to zmizelo někde daleko po proudu. Vlastně už toho zas tak moc ztratit nemohla. Zato získat se dalo hodně.

V té chvíli se definitivně rozhodla.

11.

„On to fakt rozluštil,“ obrátil se Šimek na Grosmanovou.

Jako obvykle byla skeptičtější.

„Nerozluštil. Zatím jen poznal jazyk.“

Pak oba vzali na vědomí, že Borecký sedí s nimi v jedné místnosti.

„Proč jste říkal, že tomu nerozumíte, když jste jazyk poznal tak rychle,“ divil se Šimek.

„Přesněji řečeno poznal jsem písmo, jazyk ale písmu neodpovídá. A to je právě to, čemu nerozumím.“

„To jako že písmo je třeba německé a přitom je to rusky?“ upřesňoval si Šimek.

„Třeba,“ rozesmál se přirovnání Borecký. „Ale je to složitější. Ten jazyk vlastně ani jazykem není, spíš je to jenom taková úprava...“

„Úprava čeho?“ zeptala se Grosmanová. Zatím se v tom, co Borecký říkal, nevyznala o nic víc než Šimek.

„Budeš se divit, ale češtiny.“

„Ten text je v češtině?“ skoro se vyděsil Šimek.

„Ne tak docela. Jsou tady používané archaické tvary, některá moderní slova jsou skloňovaná jako původní slovní zásoba před několika sty lety, celé je to psáno hrozně šroubovaně, zřejmě aby to vyvolávalo starodávný dojem...“

Šimkovi došlo, že nemá cenu ptát se na podrobnosti. Omezil se tedy na to, co bylo schopen pochopit.

„Takže víte, co ten nápis znamená?“